

Sygn. akt VIII GC 644/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Jacek Wojtycki

Protokolant starszy sekretarz sądowy Ilona Wadas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2015 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko: Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.816,57 zł (tysiąc osiemset złotych pięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.316,57 zł (tysiąc trzysta szesnaście złotych pięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 22 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 500,00 zł (pięćset złotych 00/100) od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 759,41 zł (siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 32,72 złotych (trzydzieści dwa złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Jacek Wojtycki

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 2 marca 2015 r. powód M. T., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) w B. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanej Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 2.829,00 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty:

- 2.329,00 zł od dnia 22 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,

- 500,00 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż G. J. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) zawarła z A. N. umowę o przeniesieniu prawa do odszkodowania w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 11 marca 2013 r., w wyniku, którego pojazd uszkodzowanej został uszkodzony przez sprawcę, który był ubezpieczony u pozwanej w związku z zawarciem umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów. (OC) Powód wyjaśnił, że wierzytelność ta, jako wchodząca w skład przedsiębiorstwa (...), w wyniku sprzedaży przedsiębiorstwa przeszła na powoda.

Następnie powód wskazał, że poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanej spółce domagając się wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, a pozwana wszczęła postępowanie likwidacyjne i po jego przeprowadzeniu uznała, że przyjmuje odpowiedzialność co do zasady za poniesioną przez poszkodowaną szkodę. W opinii powoda pozwana dowolnie wyliczyła odszkodowanie stosując zaniżone stawki w wysokości 60 zł za godzinę, które znacząco odbiegały od występujących na lokalnym rynku i wynosiły 100/110 zł. Nadto powód wskazał, że w kalkulacji pozwana zastosowała zamienniki najniższej jakości wypłacając poszkodowanej odszkodowanie w łącznej wysokości 2.766,11 zł podczas gdy rzeczywisty łączny koszt naprawy pojazdu wyniósł 5.095,35 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt VIII GNc 1230/15 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że prowadziła postępowania likwidacyjne szkody zaistniałej w dniu 11 marca 2013 r. w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...) i przyjęła swoją odpowiedzialność, co do zasady oraz wypłaciła kwotę 2.766,11 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu.

Pozwana podała, że samochód, z tytułu którego dochodzona jest należność nie stanowił wyłącznej własności A. N., która zawarła umowę cesji. Pozwana wskazała, że w wyniku wykupienia pojazdu z leasingu stał się on współwłasnością wspólników spółki cywilnej (...), A. N.. Pozwana podniosła, że umowa sprzedaży wierzytelności została zawarta jedynie przez A. N. tym samym poszkodowana nie była samodzielnie uprawniona do przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania. W ocenie pozwanej zawarcie umowy cesji wierzytelności przekracza zwykły zarząd majątkiem wspólnym spółki cywilnej w związku, z czym powództwo powinno zostać oddalone.

Nadto pozwana nie zgodziła się z powodem, że koszt naprawy samochodu wynosił 5.095,35 zł. Pozwana wskazała, że twierdzenie powoda co do kosztów naprawy pojazdu oparte zostało na ocenie technicznej wykonanej na zlecenie, w której zawyżono cenę robocizny z uwagi na przyjęcie zawyżonego czasu naprawy oraz cen części i materiałów niezbędnych do naprawy. Zdaniem pozwanej wypłacone odszkodowanie zostało ustalone w prawidłowy sposób i w odpowiedniej wysokości. Następnie pozwana wyjaśniła, że pojazd poszkodowanej został naprawiony, a wobec tego rozliczenie winno nastąpić w oparciu o rzeczywisty koszt naprawy pojazdu, zweryfikowany fakturą VAT.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 czerwca 2003 r. poszkodowana zawarła umowę spółki prawa cywilnego z G. N. celem prowadzenie działalności gospodarczej. W dniu 10 stycznia 2007 r. zmieniono siedzibę firmy na ul (...) w L.. W dniu 31 lipca 2011 r. za zgodą wspólników ze spółki wystąpił wspólnik G. N.. Całość majątku i środków trwałych przejęła A. N.. Środki trwałe pozostały w majątku firmy (...) s.c. Spółka została rozwiązana a poszkodowana stała się jedynym właścicielem samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wchodzącego wcześniej w skład środków trwałych wskazanej powyżej spółki. Po rozwiązaniu spółki (...) wykorzystywała pojazd w prowadzonej działalności gospodarczej. A. N. jest płatnikiem podatku VAT, od pojazdu wcześniej był odliczony podatek VAT, pojazd był wcześniej przedmiotem umowy leasingu.

Dowody: umowa spółki prawa cywilnego na k. 83; aneks z dnia 10 stycznia 2007 r. na k.86; aneks z dnia 31 lipca 2011 r. na k. 85; decyzja Prezydenta Miasta B. z dnia 2 sierpnia 2011 r., na k. 87, zeznania świadka A. N. na k.88, zeznania świadka G. N. na k. 88v.

W dniu 11 marca 2013 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego został uszkodzony samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej A. N.. Sprawca szkody miał zawartą z pozwaną umowę w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe z ruchem tych pojazdów (OC).

W tym samym dniu poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanemu, który w toku postępowania likwidacyjnego sporządził kalkulację kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, które wyliczył na kwotę 2.766,11 zł brutto i taką kwotę wypłacił

poszkodowanej tytułem odszkodowania na mocy decyzji z dnia 29 marca 2013 r., decyzji z dnia 1 października 2013 r. oraz decyzji o dopłacie odszkodowania z dnia 7 października 2013 r.

okoliczności bezsporne

Poszkodowana nie zgodziła się z wyliczeniem szkody przez ubezpieczyciela. W dniu 3 lipca 2013 r. zbyła swoją wierzytelność z tytułu przedmiotowej szkody na rzecz G. J., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) w B.. Nabywca wierzytelności zlecił sporządzenie prywatnej opinii dotyczącej ustalenia średniego kosztu przywrócenia pojazdu F. nr rej. (...) do stanu sprzed szkody. Rzeczoznawca S. H. oszacował ten koszt na 5.095,35 zł brutto. Koszt opinii wyniósł 615 zł brutto. (500 zł netto)

Dowody: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 3.7.2013 r. na k. 17 - 20 akt; zawiadomienie o przelewie wierzytelności na k. 21 akt; ocena techniczna nr (...) z dnia 23.08.2013 r. wraz z kalkulacją naprawy na k. 25 - 30 akt; faktura VAT nr (...) na k. 24 akt.

Pismem z dnia 3 lipca 2013 r. poszkodowana poinformowała pozwaną o zbyciu wierzytelności powstałej w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 11 marca 2013 r. na rzecz G. J. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...).

Dowody: zawiadomienie o przelewie wierzytelności na k. 21 akt.

W dniu 31 lipca 2013 r. G. J. zbyła na rzecz powoda prowadzone przez siebie przedsiębiorstwo o nazwie Kancelaria (...) z siedzibą w B..

Dowody: umowa sprzedaży przedsiębiorstwa na k. 9 - 11 akt z załącznikiem nr 33 na k. 13-14 akt; umowa przelewu praw i przejęcia obowiązków na k. 15 - 16 akt.

Następnie pismem z dnia 4 września 2013 r. powód poinformował pozwaną o sprzedaży przedsiębiorstwa Kancelarii (...) na jego rzecz. Nadto powód wezwała pozwaną do dokonania dopłaty odszkodowania tytułem kosztów naprawy pojazdu w kwocie 2.344,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 30 dnia po zgłoszeniu szkody oraz do zwrotu kosztów poniesionych w związku z uzyskaniem prywatnej ekspertyzy w kwocie 500 zł netto.

Dowody: pismo z dnia 4 września 2013 r. na k. 22 akt.

Sąd ustalił, że koszt naprawy pojazdu marki F. (...) (189) o numerze rejestracyjnym (...), wyprodukowanego w 2007 roku i przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia z dnia 11 marca 2013 r. wynosił 5.021,70 zł brutto w tym podatek VAT: 939,02 zł - przy zastosowaniu w procesie naprawy oryginalnych części zamiennych, których zastosowanie było niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku.

Dowód: opinia pisemna i ustna uzupełniająca biegłego sądowego S. G. wraz z kalkulacją naprawy na k. 94 – 103, 125-126 akt.

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych i urzędowych oraz w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego S. G..

Dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności, a Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd oparł swoje ustalenia również na opinii biegłego sądowego S. G., którą ocenił jako pełną, rzetelną i logiczną. Biegły przedstawił szczegółowe wyliczenia dotyczące kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu - objaśniając różnice pomiędzy kalkulacjami przedstawionymi przez strony i ich przyczyny, należycie uzasadniając przyjętą stawkę roboczogodziny oraz uzyskane wyniki wyceny części zamiennych. Nadto strony nie zgłosiły do tej opinii zastrzeżeń i nie żądały wezwania biegłego na rozprawę.

Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować prawdziwość zeznań świadków A. N. oraz G. N., które były jasne, logiczne i szczerze oraz znalazły potwierdzenie zarówno w dokumentach prywatnych i urzędowych przedstawionych przez strony. Sąd nie dał wiary świadkowi, iż koszty związane z naprawą w zakresie podatku VAT miały nie zostać rozliczone i nie stanowić „kosztów dla firmy”, świadek nie wyjaśniła dlaczego tak miało być, skoro pojazd był środkiem w wykorzystywanej działalności a poszkodowana jest płatnikiem podatku VAT to podatek mógł zostać odliczony, nie jest logiczne twierdzenie, iż nie miał być rozliczony, przy czym poszkodowana podała, że wcześniej VAT od tego pojazdu został odliczony. Skoro poszkodowana miała możliwość odliczenia podatku VAT to odszkodowanie od zakładu ubezpieczeń obejmuje kwotę netto a nie brutto, strona powodowa w żaden sposób nie wykazała też (a ciężar dowodu spoczywał na niej w tym zakresie), że poszkodowana nie miała możliwości odliczenia podatku VAT ani też, iż w rzeczywistości ten podatek nie został odliczony, w szczególności nie przedłożono żadnych dokumentów księgowych w tym zakresie. Nie jest logiczne, że poszkodowana miała nie odliczyć podatku VAT jeżeli jest płatnikiem tego podatku.

Sąd zważył, co następuje:

Nie była sporna zasada odpowiedzialności pozwanej za szkodę z dnia 11 marca 2013 roku. Pozwany uznał bowiem roszczenie co do zasady wypłacając kwotę 2.766,11 złotych. Na wstępie wskazać należy, że w dniu 3 lipca 2013 r. A. N. zawarła z G. J. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) umowę sprzedaży wierzytelności związaną ze szkodą dotyczącą uszkodzenia w dniu 11 marca 2013 r. pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Powód na podstawie umowy sprzedaży przedsiębiorstwa Kancelarii (...), wszedł w ogół praw poszkodowanej A. N. związanych z powyższą szkodą.

Natomiast w myśl art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Sąd zważył, że w dniu 1 czerwca 2003 r. poszkodowana zawarła umowę spółki prawa cywilnego z G. N. celem prowadzenie działalności gospodarczej jednakże w dniu 31 lipca 2011 r. za zgodą wspólników ze spółki wystąpił wspólnik G. N.. Całość majątku i środków trwałych przejęła poszkodowana w tym prawa do pojazdu marki F. (...). Spółka została rozwiązana a poszkodowana stała się jedynym właścicielem przedmiotowego pojazdu. Tym samym zarzut pozwanej, iż poszkodowana nie była samodzielnie uprawniona do przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania okazał się chybiony.

Zatem sporna w sprawie pozostała kwestia wypłaty powodowi odszkodowania za naprawę pojazdu ponad kwotę odszkodowania wypłaconą przez pozwaną.

W powyższym zakresie żądania dopłaty, co do odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu było w części zasadne. Sąd nie podziela przy tym stanowiska pozwanej, co do twierdzeń w zakresie wysokości szkody po naprawie pojazdu, w szczególności ad casum stanowiska co do wysokości zwrotu kosztów oraz podstawy rozliczenia szkody.

W tym zakresie wysokość odszkodowania równa jest wysokości kosztu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, a poszkodowany nie ma obowiązku naprawy pojazdu. Zgodnie zaś z art. 16 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczyciel bezpośrednio po szkodzie ma obowiązek ustalenia i wypłacenia pełnego odszkodowania (gdzie z reguły pojazd nie jest przecież jeszcze naprawiony). W przedmiotowej sprawie na tym etapie, co wynika z opinii biegłego, pozwana zaniżyła odszkodowanie.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu, iż w sytuacji naprawy pojazdu odszkodowanie nie może być wyższe niż rzeczywiste koszty naprawy. Jednak koszt naprawy będzie oddawał wysokość szkody tylko pod warunkiem, iż naprawa przywróci pojazd do stanu sprzed szkody, co wiąże się z koniecznością usunięcia wszystkich uszkodzeń związanych z konkretnym zdarzeniem, zachowaniem stosownej technologii producenta i użycia odpowiednich części zamiennych. W niniejszej sprawie taki koszt ustalono w drodze dowodu z opinii biegłego, który przyjął w szczególności koszt części

oryginalnych, a nie zamienników wskazanych przez pozwaną. Użycie innych niż oryginalne części w przedmiotowej sprawie nie przywróci stanu pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Biegły wskazał również na zaniżenie kosztu w zakresie roboczogodzin i jest ono znaczące. Niewątpliwie przy tym w sprawie powód wskazał na częściową naprawę pojazdu i nie przedstawił rachunków związanych z naprawą. Zdaniem Sądu, skoro poszkodowany nie ma obowiązku w ogóle naprawy a ustawodawca nałożył w wskazanym artykule ustalenie i wypłatę przez zakład ubezpieczeń w terminie miesiąca pełnego odszkodowania to ciężar dowodzenia gdy w drodze opinii biegłego ustalono wysokość średnich kosztów naprawy, spoczywa na pozwanym, tj. ciężar udowodnienia twierdzenia, iż ustalony koszt przywrócenia pojazdu według średnich stawek jest zawyżony, pozwany ma możliwość złożenia stosownych wniosków dowodowych, a takich nie złożył, pozwany przeprowadził oględziny ponaprawe, to pozwany w przedstawionej sytuacji winien wykazać, iż jest możliwa (i miała miejsce) naprawa pojazdu poniżej średnich stawek rynkowych wskazanych przez biegłego. Nie sposób nie wskazać, iż zdarza się, że poszkodowani nie naprawiają w całości pojazdu, nie używają odpowiednich części, co nie przywraca pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ponadto nie dysponują niejednokrotnie rachunkami za naprawę, gdyż nie jest to dokumentowane, bądź pokrzywdzeni z racji posiadanych umiejętności w części sami naprawiają swój pojazd tracąc wówczas czas i nie mogąc wykonywać swych obowiązków zawodowych w tym czasie i nie osiągają dochodu.

Mając na względzie, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw motoryzacji S. G. na okoliczność ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu przy użyciu części oryginalnych i stawek warsztatu nieautoryzowanego.

W/w biegły sądowy ustalił, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych według cen rynkowych na lokalnym rynku wynoszą 5.021,70 zł brutto w tym podatek VAT 939,02 zł

Natomiast w myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 w/w ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Ponadto na podstawie art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 k.c. Stosownie, zatem do treści art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu

Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub

zaniechania, z którego szkoda wynikała oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do poszkodowanej uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób przez powoda uszczerbku, wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51, którą kieruje się orzekający w niniejszej sprawie Sąd „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. Jedyne ograniczenie, jakie zostało przewidziane przez ustawodawcę, wprowadza art. 824¹ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W świetle poczynionych przez Sąd ustaleń w oparciu o opinię biegłego nie ulega wątpliwości, że wypłacone dotychczas poszkodowanemu przez pozwanego odszkodowanie nie stanowi pełnego naprawienia szkody.

W ocenie Sądu obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela aktualizują się z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. uchwałę SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). Podkreślić należy, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Tak ustalone odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrostu wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. III CZP 80/11).

Sąd przyjął jako wysokość szkody kwotę netto, albowiem poszkodowany był płatnikiem podatku od towarów i usług, a tym samym mógł sobie odliczyć należny podatek. Jak wynika natomiast z uchwałą z dnia 17 maja 2007 r. Sądu Najwyższego, sygnatura III CZP 150/06 odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego.

Wobec powyższego, na podstawie sporządzonej opinii zasadne było ustalenie wysokości odszkodowania na kwotę 5.021,70 zł brutto, a więc 4.082,68 zł netto.

Zasadne zdaniem Sądu było także żądanie zwrotu kosztów prywatnej opinii – kalkulacji naprawy pojazdu.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1975 r., sygn. I CR 505/75 wskazano, że „dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.)”.

W rozstrzyganej sprawie dokonana prywatna ekspertyza w ocenie Sądu stała się istotną przesłanką dla zasądzenia odszkodowania. Wykonanie jej było niezbędne dla uzyskania przez powoda wiedzy, co do prawidłowości przeprowadzonego przez pozwaną postępowania likwidacji szkody i możliwości uzyskania dalszej kwoty odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy szkody, w tym ustalenia realnej kwoty żądania.

Co więcej, opinia biegłego niemal w całości potwierdziła zasadność ustaleń dokonanych w prywatnej opinii technicznej.

Wobec tego Sąd, uwzględniając opinię biegłego S. G. i wcześniej wypłacone poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 2.766,11 zł, w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.816,57 zł, w tym kwotę 500 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej opinii technicznej dotyczącej kosztów naprawy pojazdu.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt 2 wyroku powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów i nakładając na strony obowiązek zwrotu kosztów postępowania. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, a zasądzoną kwotę powód wygrał sprawę w 64,22 %, natomiast uległ w 35,78 %. Za niezbędne koszty poniesione w celu dochodzenia swoich praw przez powoda należą: kwota 617 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda ustalonego na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu wraz z opłatą skarbową, opłata sądowa od pozwu w wysokości 142 zł oraz kwota 767,28 zł tytułem wynagrodzenia za opinię biegłego. Zasadne koszty pozwanego to koszty wynagrodzenie pełnomocnika powoda wraz z opłatą skarbową na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w wysokości 617 złotych. Mając na uwadze, iż powód wygrał sprawę w 64,22 % koszty mu należne wynoszą 980,17 zł, zaś należne koszty pozwanego wynoszą 220,76 zł. Odejmując koszty procesu pozwanego od kosztów procesu powoda otrzymano kwotę 759,41 zł, którą to kwotę ostatecznie Sąd w pkt 3 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda.

Nadto w pkt 4 wyroku na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 – tekst jedn. ze zm.) nakazano zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 32,72 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Jacek Wojtycki